

na poti podaril beraču, kateremu drugega ni mogel dati. Nekega bolnika je prinesel na svojih ramah v svoje stanovanje, kjer ga je preskrboval dotlej, da je okreval.

Tolika požrtvovalnost mu je pridobila srca vseh, ki so ga poznali ali vsaj o njem kaj čuli. Svojim stanovskim sodrugom pa ni bil prav nič priljubljen. Posmehovali so se mu in mu

celó naravnost nasprotovali. Pomisliti moramo, kako zeló je bil tedaj med kranjsko duhovščino razširjen janzenizem in jozefinizem. Seveda možem, prešinjenim s takim duhom, Baraga s svojimi strogo katoliškimi načeli in z dušnopastirskim delovanjem v zmislu svojega vzornika sv. Alfonza, ni bil po godu. Proglasili so ga za — norca.

Irenej Friderik Baraga.

Jedini somišljenik, ob enem pa tudi močna zasloba mu je bil sivolasi Kranjski dekan Avguštin Sluga, bivši cistercijan Kostanjeviški. Le-ta je v veliko nevoljo drugih duhovnikov pozval Barago, da je l. 1827. zadnje tri predpustne dneve v Kranju sam imel cerkvene govore in sicer o sv. Reš. Telesu vpricho ogromne množice, ki se je sešla od vseh strani. Čim

bolj so ga janzeniški tovariši javno smešili, tem bolj se ga je ljudstvo oklepalo.

Po vplivu svojih nasprotnikov je bil l. 1828. prestavljen na hrvaško mejo v obširno metliško župnijo, kjer je bilo v oni dóbi ljudstvo primeroma še zeló nevedno in duševno zane-marjeno. Baraga je v svoji sobi priredil zasilno šolo s tolikim uspehom, da je že prvi mesec